Gråt

dikter

av

Lars Larsen

Lars Larsen
2007

”Jerusalem, Jerusalem!”

Till Jonathan Jonsson
som grät

1

Mina grova händers grepp

Egentligen levde jag bara i min barndom.
Mitt övriga liv är bara ett minnenas och fotnoternas
stelnande grepp.
Barken stelnar när det lider mot döden.
För att skydda det kvardröjande livet mitt i.
Där innerst inne i ringarnas mitt lever det ännu.
Min barndom lever mig ännu.
Nånstans i mitten av allt.
Resten av mitt liv är bara dödens skyddande bark.
Kring min barndoms sinande liv.

Det som lever i skymning

det finns en daggdroppe kvar på lövet
den faller
tungt ner på skymningens trolska fiol
glider mjukt ut över strängen
och den spelar färger och sagor ut över himlen

det dagas
det barnas på rosa kvällshimmel

ett barn lever bara om natten
när verkligheten är tyst som en sovande svan
och borrar sin skarpa näbb in under sin milda vinges skydd

en daggdroppe lever av natten

det spröda i människan lever
av några få ögonblick
då tårar skymmer blicken

2

Det tomma klostret

Stress. Normaltillvaro.
Alla.
Gemenskap. Stress.
Munk.
Lätt. Asien.
Kloster. Många.
Ensam?

Vaknar.
Munk.
Stockholm.
En. Dag.
Naturen. Kloster. Människan. Kloster.
Tid.
Världen. Ryms.
Hjärtat.

Men.
Var? Alla?!!
Munk. Social.
Människan. Som. Kloster.
Var!! Alla!!
Borta.
Inte. Tid.
Kloster. Tomt.

Lättare. Asien!
Riktigt. Kloster.

Munk. Människorna.
Nära.
Människorna. Inte. Munken.
Borta! Ute.

Ångest!!
Ensam.
Tomhet.

Som. Att. Vakna. Ur. Människodröm.
Och. Vakna. In. I. Människorna.
Och. – alla. Borta!

Gråt.

Stockholmsmänniskan: Det. Tomma. Klostret.

Det gråtande barnet

Jag tog min ryggsäck,
min sovsäck,
gitarren,
reste på luffen till främmande land.
Främlandet öppnar min ryggsäck,
jag ser ner,
chockad jag vänder mitt ansikte bort.
Där ligger
ett gråtande barn.

Jag tog mitt papper,
min penna,
min laptop,
skrev ner och sände till Bonniers förlag.
Bonniers visar mitt papper,
jag läser,
chockad jag vänder mitt ansikte bort.
Där ligger
ett gråtande barn.

Jag tog min kvinna,
två bröst
och en mjuk hand,
smekte och lekte mot drömmarnas land.
Drömlandet öppnar min kvinna,
jag ser ner,
chockad jag vänder mitt ansikte bort.
Där ligger
ett gråtande barn.

Jag tog ett kosmos,
galaxer,
en stjärna,
reste på luffen till Gud Faders land.
Gud Fader öppnar upp kosmos,
jag ser ner,
chockad jag vänder mitt ansikte bort.
Där ligger
ett gråtande barn.

Våren

Jag brast i vårligt fröjdeskratt
och himlen brast i guldblå spratt,
och snövärld brast i skog och jord,
och bergen brast i regnbrun flod.

Jag brast i vårlig ångestgråt
och himlen brast i gråhet våt,
ty snövärld brast i Stockholms stad;
det vita brast, och såret kvad.

Det brister stundom hjärteblad.
En vår brast åter ut i stad.
Om skogen än mig jubla lät.
I revans mitt jag stod och grät.

Att leva är att väva själens spricka

Att leva är att veva själens spricka
upp ut livets brunn.

Knoppen brister. Men den slår inte ut i blom. Den slår ut i spricka.

Stanna! Jag vill inte expandera!
Jag vill inte brista ut i spricka!

Liv är expansion. Det finns inget val. Det finns död,
och det finns expansion till spricka.

Stanna! Begränsa livet! Regler! Munka livet,
klostra livet!

Jens Baggesen: Natura furca pellas ex – hun kommer dog igen den hex.

Kloster! Klostra livet! Men inne i munken spricker livet upp i spricka;
Jesus Kristus förbarma dig över mig!

Ökenfäderna: vad vi fick se där ute. I oss själva. Ve och fasa! Livet sprack upp.

Johannes av Korset: Nada, nada, nada! Kloster! Klostra livet! Döda livet!

Lars Mikael Raattamaa: Ge mig ett språk för De Andra. De utanför språket, de förtryckta. Döda språket!

Kloster! Klostra språket! Det expanderar, det spricker åter upp i kolonialistisk spricka.

Vad vi fick se där ute. Gråt.
Det var som om ögonen slog ut i spricka.

Min kropp hål

min kropp som hål i luftens tomhet
min kropp som andad bak och fram
min kropp andad staden

och min kropp gräste staden
min kropp strand staden
min kropp andad staden
min kropp hål i staden
min kropp grodade staden
min kropp vindhål staden

min kropp grät staden

Andad

andad
luktad
smakad
läppad
kroppad
musklad
mjukstenad
utad
utad
stadad
andad
stadad

betongad
betongad

gråtad

andad
kroppad
digad
stadad
gråtad

andad
kroppad
bortad

andad
grodad
avmannad
bortad

andad
kroppad
grodad

gråtad

Upphängd på barr

upphängd på barr

modad på träd
visdömd på lövens spetsar
strängad på det mjuka och sköra

spelad på apor
sjungen på getklövars ekon
broad på det som kanske inte finns

kvinnad på yxors skaft
kanskad på människohavets vågspets
mannad som strängar upp på det mjuka och sköra

begråten på städernas gräshål
grodad på livskantens dunsementiska kväk
upphängd på gråt, sjungen på barrens stilla gråtande brunska

Jag far och fäder

jag står och breder
jag arm, jag väder,
jag far och fäder,
jag träd och träder,
jag mor och mödrar,
jag jord och jödrar,
jag hav och häver,
jag jag och jäger,
jag gråt och gräter,

jag far och fäder,
jag allt och ällter,
jag snö och snällter,
jag grav och gräver,
jag mor och mödrar,
jag kor och ködrar,
jag äng och änger,
jag blod och blöder,
jag lång och längtar,
jag åter och äter,

jag far och fäder,
jag död och däder,
jag sång och sänger,
jag mor och mödrar

Det hem

det vadar i träd
det kläder i träd
det
träderneandar
mot jödernearmar
det armar mot träd
och det hem

Mätt på dagar

lägger ner natten i den stora sjön
månad, nattad luft
mättad natt
ljusdjurad som av en
avtorkad tår

Drömd på peruanska

drömd på peruanska
simmad till vaknad på svanska
vaggad till mig på älskad digska
flerad på ömska
tårad till liv på drömska
broad till man på tjejska

äten på brödska
viskad på sprödska
lockad mot skog på livska
armad på lövska
fotad på klövska
levd mot en hind på blivska

skådad på fjällska
sinad till dagg på källska
gråten till solnedgångska
drömd på peruanska
simmad till lövfall på svanska
sjungen till mig på svanesångska

Andedräktar

luftar
vitar
tystar
gredelinar
hudar
grenar
armar
violinar

världar
strandar
världar
fågelboar
trädar
hudar
läppar
andedräktar

grenar
världar
gräsar
universar
grenar
världar
gräsar
universar

Som träd som du

som grät som du
som träd som du
som du som träd
som löv som du
som

Du som var som träd som grät som löv som grät som löv som känt som. Liv som träd som till som alpat som fjun som splittrades som träd som du. Som kom som larv som sten som koka som rödbetan som nyss som blod som. Du som havade som du som inre som fem som träd som du som. Du som rött som hårat som in som blir. Som att som inget som röd som henne som att som bli som. Växte som stads som allt som leta som ut som du som ut. Som stad som du som du som stad som du som ut som visste som inte. Som stad som grät som staden som visste som inte som hav som gräsar som i som. Tala som groda som gråta som veta som. Grät som träd som ut som jord som grät som stad som grät som genom som. Gömd som genom som trots som betong som maskros som löv som fall som upp som gråtande som rött som ner som allt. Som gräsande som regn som åter som upp som åter som ner som träd som falla. Som ensam som stadad som gräs som kvist som kommer som kvist som människades. Som upp som bort som tomt som grät som kvist som mot som rymd som. Grät som träd som grät som gråt som grät som gråt som grät som. Luktad som gråt som du som barkad som. Hav som hav som hav som du som sten som livet som larv som ingen som. Träd som du som träd som du som träd som du som
träd.

Alla dessa människor

Alla dessa människor som vandrar på gatorna
Alla dessa människor som tror på myten om framsteget
Alla dessa människor som skämtar för att överleva
Alla dessa människor vars dagliga föda är intelligensbefriad media
Alla dessa människor som gråter bara i drömmarna
Alla dessa människor som liksom jag tror sig vara outsiders
Alla dessa människor som tävlar om status
Alla dessa människor som tror på romantiska filmer
Alla dessa människor som tvingar sig upp om morgnarna
Alla dessa människor som är som jag
Alla dessa vackra kvinnor med hål i ögonen
Alla dessa människor som sliter sig igenom dagarna
Alla dessa människor som köper
Alla dessa vackra män som inte hittar vackra kvinnor utan hål i ögonen
Alla dessa människor som gråter bara i drömmarna
Vad skall vi göra med alla dessa
människor…

Det brister i gråt

Det brister i gråt
det faller i gråt

det kastar i gråt
det sänker i gråt
det brister i gråt

det havar i gråt
det stillar i gråt
det sänker i gråt
vindar i gråt ner våg
det yta lövar i gråt

brister i gråt
sjunker i gråt
det världar i gråt
glömmer i gråt
brister i gråt

trädar i gråt
det armar i gråt
smyger i gråt
det upp grenar i gråt
brister i gråt

det brister i gråt
det hål i gråt
det faller i gråt
mannar i gråt
stadar i gråt
det röd i gråt
gröt i gråt

det sänker i gråt
det skymmer i gråt
gråter i gråt

det faller i gråt
snöar i gråt
smälter i gråt

ljus upp i gråt
det syns upp i gråt
det stadar i gråt

brister i gråt

Handen

jag tar din hand och går med dig dit myror gråter
jag skog din hand och går med dig dit myror gråter
jag liv din hand och går med dig dit myror gråter
jag tar din hand och går med dig dit myror gråter

jag tar din hand och går med dig dit floder gråter
jag hav din hand och går med dig dit floder gråter
jag strand din hand och går med dig dit floder gråter
jag sakta ljud din hand och går med dig dit floder gråter

jag tar din hand och går med dig dit kvällar gråter
jag löv din hand och går med dig dit kvällar gråter
jag djur din hand och går med dig dit kvällar gråter
jag skymnigt grodedöd din hand och går med dig dit kvällar gråter

jag tar din hand och går med dig dit människor rinner
jag gråt din hand och går med dig dit människor rinner
jag rinner din hand och går med dig dit människor rinner
jag stilla människor din hand och går med dig dit människor rinner

Bönen

Granen böjer sitt huvud i kvällsbön
tvinnar en tråd av gräs
binder ena ändan runt sin fot
och andra ändan i sin topp

så gråter hon och samlar in sina barn igen
samlar in alla världens städer
det är kväll och hon täljer den åter varsamt
lägger sedan deras nakna fötter mot grästråden
kysser på deras nakna pannor ett kors av kåda och tårar

sakta böjer hon huvudet
spänner grästråden
skjuter ett rop
rakt upp i mörkrets hjärta

Källorna

stadens hus är källor
som inte flyter ut och upp men ner ihop
tårar strömmar aldrig upp, men ner
och staden
är en tår som söker mor
inte livsens dryck akustisk – toner väller bara
upp liksom katedraler skapar plats, men tåren
faller ner mot självet, ner i jorden bort
faller in mot centrum
mot kulturhuset som står på Sergels torg
samlar sig på mitten, klumpar
sig i halsen
gråter en förlorad mytisk enhet
faller ner i jorden, in mot mitten
där står en stelnad mannekäng
till koncentrerad gråt förfrusen

se, stadens hus rinner!
snart finns de inte mer

Snart skall skogarna

snart, snart skall skogarna åter
växa sig starka som fordom
och lövet skall sluta sig fosterlikt kring vår blick

den skall bli den hinna
mor fick skåda genom
när hon såg oss i vår födelsestund
snart, snart skall vi bli den sekund
vi alltid har varit i tidsalltets dygn
och lövet skall sluta sig fosterlikt
som en tröst kring vår multnande blick

snart, snart skall vargarna åter
växa sig starka som fordom
och spindeln skall sluta sig fosterlikt kring vår blick

den skall bli den hinna
mor fick skåda genom
när hon såg oss i vår födelsestund
snart, snart skall vi bli den sekund
vi alltid har varit i tidsalltets dygn
och spindeln skall sluta sig fosterlikt
som en tröst kring vår multnande blick

Solens havsögon bind mig

Solens havsögon bind mig bind mig lossna mig ögsamt ur gropar som startar och ögar och se runt i ring runt mig öga i ring runt min koppla i svansen och sol du har havet till öga jag skulle i världen den vida och klamra som havet mitt öga jag skulle vilja klamra havet i mitt öga.

skogarna var gatornas förtätade undran

skogarna var gatornas förtätade undran i blått skruvade i blått kunde de undra människorna fram längs de nersvullna åkrarnas magsaft i blått och där satt blått och hejade på i sin hatt som var byggda av skogar och vägars blåa undran det skruvades på de tider då blått var den skog som sjönk under sulornas våta och allt var som hängt under sulornas våta.

Lervuxna hattar på människor och gator och skogar var blått i blåa slagna ögon hur kunde du blåa hur kunde du strömma så skogblått så magarnas blått jag lagade huset med färgernas aska och ögat som rann längs din haka du tackade lampornas sista blåa och blådde sedan själv ner i gruset.

En gång

Nu växer vårt Stockholm
ut över skogen,
skog efter skog, farväl!
Men en gång skall skogen sakta
växa Stockholm ner.

Nu larmar en bilväg
ut över sovrum,
integritet, farväl!
Men en gång skall vildmarkens vagga
vyssja bilväg ner.

Nu växer reklamen
ut över ögat,
blick efter blick, farväl!
En gång skall trädet anspråkslöst växa
trädreklamen ner.

Du tror väl inte
att vår Titanic
seglar i evighet?
Trösta dig, människa, en gång skall havet,
lugna Stockholm ner.

Det vackraste jag lärt mig av den Kristus

Det vackraste jag lärt mig
av den Herre Jesus Kristus;
att min livslögn är förlåten
och att jag får ljuga litet till
och slipper ta mitt liv.

5

Så satt vi där

så satt vi där kvar på stranden, ensamma
resterna,
under oss var den eviga elden
så satt vi där ensamma
vi var rök, vi var kvar
skingrades upp från de
eviga eldarnas strand

En gång

En gång
skall själens spricka
sluta sig över mig
och jag skall icke längre
spricka upp, jag skall få
spricka ner
i den
eviga sprickan

En gång
skall själens grav
sluta sig över mig
och jag skall icke längre
grävas upp, jag skall få
grävas ner
i den
eviga graven.

En gång
skall själens gråt
sluta sig över mig
och jag skall icke längre
gråtas upp, jag skall få
gråtas ner
i den
stilla, eviga gråten.

Jag havar i ljus

Jag havar i ljus.
Jag ljusar i hav.
Hav jagar i ljus.
Hav ljusar i jag.
Ljus havar i hav.
I havar jag ljus.
Jag i havar hav.
Ljus hav jagar i.
Jagar ljus hav hav.

Jag svinner i ljus.
Jag ljusar i svinn.
Svinn jagar i ljus.
Svinn ljusar i jag.
Ljus svinner i svinn.
I svinner jag ljus.
Jag i svinner svinn.
Ljus svinn jagar i.
Jagar ljus svinn svinn.

Jag gråter i ljus.
Jag ljusar i gråt.
Gråt jagar i ljus.
Gråt ljusar i jag.
Ljus gråter i gråt.
I gråter jag ljus.
Jag i gråter gråt.
Ljus gråt jagar i.
Jagar ljus gråt gråt.

Hålet

Jag har klippt mig ett hål i livet.
Ni vet; kanter som krossat glas.

Att det är täckt av bokstäver
gör det inte lättare,
för jag finns inte mer.

En gång såg jag en människa titta in
genom hålet.
Och jag grät över henne.